

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Urednik
Marko Vojnović

MAJKL MURKOK

BELI VUK

Deo drugi

ŠESTA KNJIGA
Sage o Elriku

S engleskog preveo
Aleksandar Marković

**Čarobna
knjiga**

*U sećanje na Džerika Radoka:
nesebičnu dušu
koja je umrla premlada*

*I Alanu Volu
i svima redovnima dole
u MWM-u, sa zahvalnošću*

SIN BELOG VUKA

Albino pod zemljom

SADRŽAJ

PROLOG	11
--------------	----

DEO PRVI: VEOMA TRAŽENA MLADA DAMA ♦ 15

Prvo poglavlje	16
Drugo poglavlje	33
Treće poglavlje	50
Četvrto poglavlje	64
Peto poglavlje	83
Šesto poglavlje	98

DEO DRUGI: RAZLIČITE ISTORIJE ♦ 107

MEĐUIGRA: UNA PERSON ♦ 108

Sedmo poglavlje	112
Osmo poglavlje	134
Deveto poglavlje	144
Deseto poglavlje	159
Jedanaesto poglavlje	169
Dvanaesto poglavlje	180
Trinaesto poglavlje	194
Četrnaesto poglavlje	207
Petnaesto poglavlje	221

DEO TREĆI: SIN BELOG VUKA ♦ 237

Šesnaesto poglavlje	238
Sedamnaesto poglavlje	251
Osamnaesto poglavlje	272
Devetnaesto poglavlje	282
Dvadeseto poglavlje	292
Dvadeset i prvo poglavlje	303
Dvadeset i drugo poglavlje	315
Dvadeset i treće poglavlje	338

EPILOG ♦ 345

PROLOG

I tada ser Elrik opazi ser Džagrina i reče mu: „Stanđer, zlikovče. Kamo si se danas zaputio?” Na šta ser Džagrin kaza: „Časti mi, odgovoriću ti oružjem.” Na šta navališe jedan na drugoga. Deset kopalja polomiše dok ser Elrik ne ubi ser Džagrina i pokraj njegove samrtne postelje leže bez ikoga u celoj toj šumi da mu pomogne.

– *Romansa o princu Elriku,*
prev. s portugalskog.
Anonimus, London, oko 1525.

Albino je visio, zarobljen, među jedriljem velike ratne barže, raspet na glavnom jarbolu, jedva u stanju da otvori crvene prodorne oči. Mrmljao je za sebe, zazivajući ime, kao da je osećao da će ga to ime spasti. Iako je sanjao, istovremeno je bio napola budan. Ispod sebe je mogao da vidi prednju palubu broda, s teškim katapultom čiju su kašiku robovi već punili zapaljenim katranom. Tamo je tamničar Belog Vuka razmetljivo šetao u svom ključalom ružičastom oklopu. Na glavi mu je bio gorući skerletni šlem s grbom sirene Pan Tanga, ostrva teokrata koji su odvajkada zavideli Melniboneu na njegovoj moći. Visokih ramena, crnobrad, pun besnog likovanja, Džagrin Lern je zabacio glavu i smejaio se svom neprijatelju. Uživao je u premoći, u kretanju svoje galije, čiji je ogromni trup pet stotina robova pokretalo veslima. Okrenuo se prema svojim sledbenicima, ljudima potpuno izluđenim svim onim čemu su bili svedoci, sopstvenom demonskom žeđi za krvlju, sopstvenim okrutnim ubijanjem.

„Izbacuj!”, zagrmeo je, i još jedan hitac bio je izbačen, preletevši u luku preko vode da padne u uzavrelo more nedaleko od flote koja

je bila okupljena da brani ono što je ostalo od sveta protiv njegovog osvajanja.

„Sledećim ćemo im uzeti meru”, izjavio je teokrat, ponovo se okrenuvši da pogleda uvis u Elrika. Pljunuo je na palubu. Na licu mu je bio grozan, iskrivljen kez.

„Vidite? Belo lice nije ništa bez onog svog crnog mača. Je li to heroj koga ste se plašili? Je li to sve što je Red mogao da prizove protiv nas – otpadničkog slabića?”

Džagrin Lern se kočoperno rashodao ispod glavnog jarbola, rugajući se čoveku koga je naredio da razapnu.

„Gledaj, Elriče. Gledaj! Ubrzo ćeš videti sve svoje saveznike uništene. Sve što voliš predato Haosu koji dolazi. Gospodar Arioh odbija da ti pomogne. Gospodar Balan odbija da ti pomogne. Uskoro će Red i sve njegove slabe tvorevine biti prognane s našeg sveta i ja ću vladati u ime velikih gospodara Entropije, s moći da radim šta hoću s neformiranom materijom i uništavam je uvek iznova kako mi se čefne. Čuješ li me, Beli Vuče? Ili si već mrtav? Neka ga neko probudi! Hoću da zna šta gubi. Mora dobro da nauči svoju lekciju pre nego što umre. Mora da zna da je, izdajući svoje zaštitničke gospodare Haosa, izdao sebe i sve koje voli.”

Jedan deo albina čuo je svog neprijatelja, ali je Elrik od Melnibonea slao svoj um u nevidljive svetove oko njega, nebrojene svetove multiverzuma, gde je verovao da bi mogao da nađe jednu stvar koja bi mogla da mu pomogne. Namerno je bio pao u san njegovim čarobnjačkim precima poznat kao Hiljadugodišnji san, preko kojeg je ranije naučio svoju čarobnjačku veštinu. Sada je bio preslab za bilo šta drugo osim da šalje svoj duh na umoru u astralne svetove izvan sopstvenog. Na ovaj način je tražio svoj mač, Olujnika, dozivajući njegovo ime dok je spavao, znajući da ako umre u ovoj, poslednjoj potrazi u snu, umreće i ovde.

Sanjao je o velikim ustancima i silama jednako moćnim kao one koje su ga sada zarobile. Sanjao je o čudnim zemljama i još čudnijim stvorenjima. Sanjao je o surovim ratnicima, o čudesnim natprirodnim

bićima, o prelepim ženama, o egzotičnim, tajnim mestima gde se stvarala sudbina svetova. U ovom snu prelazio je čitave kontinente, preplivljavao beskrajne okeane, borio se s ljudima i čudovištima, bogovima i demonima. Isto tako je sanjao dečaka, za koga je osećao, nejasno, da bi mogao biti njegov sin, iako nije imao sina na ovom svetu. Sanjao je, takođe, malu devojčicu, koja se, nesvesna svega, veselo igrala oko svoje kuće, ne znajući ništa o moćnim silama Reda i Haosa, dobra i zla, koje su se sukobljavale na svetovima samo senoviti korak daleko od njenog...

Albino je zastenjao. Bradati teokrat je zabacio unazad svoj pulsirajući skerletni šlem, pogledao uvis u Elrika i ponovo se nasmejao.

„Ma da, živ je. Neka ga neko probudi, da mogu bolje da uživam u njegovoj agoniji.”

Jedan od mornara ga je poslušao. S nožem za pojasom, počeo je da se penje uz jedrenu užad. „Zagolicaću mu nožne prste svojim bodežom, gospodaru. To će ga probuditi.”

„O, prospi malo njegove slabe, bolesne krvi. Možda ću ispiti pehar nje da proslavim njegove samrtne muke.” Džagrin Lern, gospodar nekada ljudskih bića, koja su sada blebetala i balavila i očekivala svoj konačni trijumf nad Redom, posegnuo je rukom u crvenoj rukavici kao da će prihvatiti pehar od jednog od svojih sledbenika. „U zdravlje gospodara Haosa!”

Elrik je promrmrljao i promeškoltio se u vezama, visoko iznad glavne palube broda. Na usnama mu se formirala reč.

„*Olujniče!*”, prostenjao je. „*Olujniče, pomози mi sada!*”

Ali Olujnik, taj nečastivi crni mač koji mu je toliko puta sačuvao život, nije se pojavio.

Olujnik je bio *drugde*, zarobljen moćnom čarolijom, njime su manipulisali ljudi i natprirodni monstri čije su ambicije bile još mračnije, još opasnije od onih stvorova Haosa koji su hteli da vladaju Elrikovim svetom.

Olujnik je bio korišćen u prizivanju, dovoljno moćnom da se nadmeće sa udruženom silom Reda i Haosa i da dovede do kraja svega, do kraja samog multiverzuma.

Ponovo je albino prošaptao ime svog mača, ali odgovora nije bilo.
„*Olujniče...*”

Ničega osim tišine hladnog nenaseljenog etra. Tišine smrti.

I u tu tišinu uvukao se smeh, okrutan smeh pun hladnog radovanja
pokolju.

„Otvorite mu oči, žgadijo! Gledaj, Elriče! Gledaj kako propada sve
što voliš!”

Smeh se mešao sa obrušavanjem talasa, strašnim zvucima ratnih
katapulta, stenjanjem robova, škripanjem vesala.

Blede usne su se razdvojile, možda poslednji put, jedva sposobne
da ponovo izgovore reč:

„*Olujniče!*”

DEO PRVI

VEOMA TRAŽENA MLADA DAMA

*Gospodar Elrik u sopstvenoj krvi seđaše,
Kraj njega protivnik njegov, nadjačan;
I reče on: „Moje si blago u blizini čuvao,
U zamku Lorn, gde ti je stan.”*

*„Uzmi sve”, jeknu njegov protivnik plemeniti,
„Na kraju te nisam sprečio,
Moja je duša sad hrana za crnu vranu drsku,
Ali si moju savest izlečio.”*

IV

*Izlečen i sam, gospodar Elrik pojaha
Dok zamak Lorn za njim ne ostade.
„U kući lepoj zlata ja poželet neću,
Jer ću tamo naći lepu svoju tužnu sreću.”*

– *Gospodar Elrik i Sitorila,*
oko 1340.
Sabrao Veldrejk,
Balade i romanse Britona, 1856.